

Deniz Papağanının Mektup Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Deniz Papağanının Mektup Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Deniz papağanı Pippa, rüzgârın tuz koktuğu ve dalgaların gün boyu şarkı söylediği kayalık bir adada yaşıyordu. Parlak turuncu gagasında mavi-gri bir şerit, küçük kırmızı bir atkı ve hazineleri için minik bir bez çantası vardı. Her sabah paytak paytak yürüyüp uçurumun kenarına gelir, okyanusu seyrederdi. "Bir gün," diye cıvıladı, "harika bir şey bulacağım."

Esintili bir öğleden sonra Pippa, dalgaların üzerinde sallanan ahşap bir kutu gördü. Kısa kanatlarını çırpıp serin suya daldı. Kutunun üzerine küçük yıldızlar oyulmuştu ve içinde katlanmış bir mektup vardı. Pippa yüksek sesle okudu: "Uzaklardan merhaba! Ben Archie, bir albatrosum. Sen de okyanusu sever misin?" Yuvarlak gözleri parladı. "Bir mektup! Benim için mi?"

Pippa kutuyu sıcak yuvasına taşıdı ve mektubu tekrar tekrar okudu. Archie, denizin ötesindeki rüzgârlı bir uçurumdaki evini anlatıyordu; orada uzun gri-siyah kanatlarıyla süzülüyordu. Kendini mavi bir boyunbağı ve küçük pirinç bir pusulayla çizmişti. "Acaba nasıl biri?" dedi Pippa ve cevap yazmaya başladı.

Pippa pürüzsüz bir dalga odunu parçası bulup cevabını yazdı. Archie'ye adasını, kırmızı atkısını ve balık için dalan deniz papağanlarını anlattı. Kendini turuncu perdeli ayakları ve yuvarlak koyu gözleriyle çizdi. "Umarım bu sana ulaşır," diye yazdı. Mektubu kutudaki bir çatlağa sıkıştırıp suya bıraktı. "İyi yolculuklar, küçük kutu!"

Haftalar geçti ve Pippa her gün denizi izledi. Sonra gri bir martı gagasında bir mektupla aşağı süzüldü. "Archie'den!" diye bağırdı martı. Pippa'nın kalbi sevinçle takla attı. Archie uçurumunun bir haritasını ve uykucu bir fok hakkında komik bir hikâye çizmişti. "Adan çok güzel görünüyor," diye yazmıştı. "Bir gün görmeyi çok isterim."

Pippa ve Archie mektup arkadaşı oldular. Evleri arasında uçan göçmen deniz kuşlarıyla mektuplar gönderdiler. Pippa gelgit havuzlarının ve deniz papağanı geçit törenlerinin resimlerini çizdi. Archie büyük dalgaların üzerinde süzölmeyi ve geceleri yıldız saymayı anlatan hikâyeler yazdı. Her mektup mesafeyi daha küçük hissettirdi. "Arkadaşlık," diye düşündü Pippa, "bir kuş gibidir—her yere uçabilir."

Bir gün Archie'nin mektubunda şöyle yazıyordu: "Bir fikrim var! Evlerimizin tam ortasındaki küçük bir adada buluşalım. Ben pusulamı getireceğim." Pippa'nın gagası açık kaldı. "Buluşmak mı? Gerçekten mi?" Yuvasının etrafında dans etti. Ama sonra endişelendi. Okyanus büyüktü, o ise küçüktü. Böyle bir yolculuğa çıkabilir miydi? Derin bir nefes aldı. "Deneyebilirim."

Pippa antasına balık atıştırma lıkları ve bir harita koydu. Deniz papağanı arkadaşlarına, "Mektup arkadaşım la buluşmaya gidiyorum!" dedi. Onlar sevinle bağı rıp kanatlarını ı rptılar. "Dikkatli ol!" diye seslendiler. Pippa kırmızı atkısı dalgalanarak suyun üzerinde yola ı ktı. Dalgalar yumuş aktı ve deniz kuş ları ona yol gösterdi. Kendini cesur ve birazcık sallantılı hissetti.

Albatros Archie denizin çok üzerinde süzülüyordu; mavi boyunbağı rüzgârda çırpınıyordu. Pirinç pusulasını kontrol edip gülümsedi. "Artık uzak değil," dedi. Pippa'yla hiç tanışmamıştı ama mektuplarından onu tanıyor gibiydi. Gagasında özel bir hediye taşıyordu: kulağına tuttuğunda şarkı söyleyen pürüzsüz, parlak bir deniz kabuğu.

Uzun bir uçuştan sonra Archie küçük adayı gördü. Bir balinanın sırtından büyük değildi; tek bir palmiye ağacı ve yumuşak kumdan bir halkası vardı. Kondu ve etrafına bakındı. "Merhaba?" diye seslendi. Cevap yoktu. Bekledi, uzun kanatlarını katladı. Güneş batmaya başladı. "Belki gelmiyordur," diye mırıldandı ama biraz daha beklemeye karar verdi.

Pippa kürek çekti, kürek çekti. Kısa kanatları ağrıyordu ve ada uzak görünüyordu. "Şimdi pes edemem," diye soludu. Archie'nin komik hikâyelerini ve çizimlerini düşündü. Bu ona sıcak, güçlü bir duygu verdi. Daha güçlü çırpıtı ve deniz kuşları onu cesaretlendirdi. "Neredeyse geldin!" diye bağırdılar. Ve sonra gördü—ufukta küçük yeşil bir nokta.

Archie adaya doğru sallanan küçük bir şekil gördü. Kırmızı bir atkısı vardı! Kocaman kanatlarını çırpıp seslendi: "Pippa! Buraya!" Pippa daha hızlı kürek çekti. Kıyıya ulaştığında kuma yuvarlandı; yorgun ama mutluydu. "Geldin!" dedi Archie. "Geldin!" dedi Pippa. Birbirlerine baktılar ve güldüler. Başarmışlardı!

Archie şarkı söyleyen deniz kabuğunu Pippa'ya verdi. Pippa da Archie'ye adasının minik bir resmini verdi. Sıcak kumda oturup yıldızlar çıkana kadar balık atıştırma ve hikâyeler paylaştılar. "Arkadaşlık büyük mesafeler boyunca büyüyebilir," dedi Archie. "Arkadaşlar uzakta yaşasa bile," diye onayladı Pippa, "kalpleri yakın olabilir." Tekrar buluşmaya söz verdiler.

Ay yükselirken Pippa ve Archie iyi geceler diledi. "Eve varır varmaz sana yazacağım," dedi Pippa. "Ben de en hızlı deniz kuşumu göndereceğim," dedi Archie. Kanatlarıyla sarıldılar. Sonra Pippa adasına doğru kürek çekti ve Archie uçurumuna uçtu. Küçük ada boş kaldı ama ikisi için de özel bir anı taşıyordu.

Eve dönen Pippa, deniz papağanı arkadaşlarına Archie'yi anlattı. Onlara şarkı söyleyen deniz kabuğunu ve Archie'nin çizdiği haritayı gösterdi. "Görüyorsunuz," dedi, "bir arkadaş uzakta olabilir ve yine de yakın hissedilebilir." O gece hemen yeni bir mektup yazdı. "Sevgili Archie," diye başlıyordu, "seni şimdiden özledim. Ne zaman yine buluşalım?"

Ve geniş okyanusun üzerinde süzülen Archie de aynı şeyi hissediyordu. Cevap yazdı ve mektuplar denizin üzerinden uçtu. Pippa kırmızı atkısını takıp dalgalara gülümsedi. Okyanus ne kadar büyük olursa olsun, arkadaşlığın her zaman bir yol bulabileceğini biliyordu. Ve bir yerde, tam ortadaki küçük bir adada, bir palmiye ağacı gökyüzüne el sallıyordu.